

„Klokken elleve! Men paa den Tid ligger jeg forhaabentlig og sover paa mit grønne Øre, Hr. Mohn! Og det skulde De vist ogsaa helst gøre.“

„Naar jeg nu ber Dem om det som en allersidste Gunstbevisning. Det skal nok blive et Fyrværkeri, som er Dem værdigt. Jeg veed, man kan købe den Slags Ting hos Styrmandene, naar Kaptajnen giver Lov til det. Og det gør han altid, naar det er stille og klart Vejr.“

„Hr. Mohn! Hvad tror De egentlig, Deres Hr. Fader vilde sige til, at De smed saa mange dejlige Penge op i Luften til ingen Verdens Nytte?“

„Til ingen Nytte? Dersom jeg kan gøre Dem en Glæde med det?“

„Jamen, det kan De ikke.“

„Ikke? . . . Det var kedeligt. Hvad skal jeg saa gøre? . . . Vil De heller ikke give mig Lov til at skrive til Dem, naar jeg nu kommer til Ægypten? Jeg vil saa gerne fortælle Dem om alt, hvad jeg oplever.“

„Sig mig, Hr. Mohn, hvor gammel er De i Grunden?“

„Det Spørgsmaal gør man ikke et Menneske i min Alder — det veed De godt. Giver De mig saa Lov til at skrive?“

„Værsgod! Men jeg siger Dem paa Forhaand, at De ikke maa vente Svar. Jeg veed ikke noget værre end at skrive Breve.“

„De to Kamelier, De gaar med der i Bæltet, Frøken Abildgaard, vil De forære mig dem til et Minde om Dem? Vil De?“

Jytte nænnede ikke at sige Nej. Hun havde ondt af den stakels Fyr, der næppe havde tre Maaneder tilbage at leve i.

De var naaet hen til den halvrunde Udvidelse af Spaserevejen, hvor Musikken stod opstillet paa en Forhøjning. I Trængslen fik hun Øje paa Generalkonsul Kolding, hvis to store Fortænder lyste paa lang Afstand. I Haab om at kunne undgaa ham drejede hun til Siden, — hun havde en Slags Vandskræk for dette store Kraftmandfolk med det utrættelige Kænguru-Smil — men Generalkonsulen styrede lige løs paa hende.

„*Bon giorno! Bon giorno, Signorina!* De har vel set den Genopstandne?“